

ΟΛΜΕ

5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Εν έτει 2019 οι αντίξοες συνθήκες εργασίας των εκπαιδευτικών επιβεβαιώνουν δυστυχώς τη φράση του μεγάλου Βραζιλιάνου Παιδαγωγού, Paulo Freire, «χρειάζεται τόλμη για να μπορεί κανείς να διδάσκει για πολύ καιρό, κάτω από συνθήκες χαμηλού μισθού, απαξίωσης και κυνισμού». Οι συνθήκες αυτές, απότοκος των πιο βάρβαρων νεοφιλελεύθερων πολιτικών λιτότητας, που άσκησαν όλες οι κυβερνήσεις απειλούν συνάμα και την ίδια την υπόσταση του δημόσιου σχολείου: Μηδενικοί μόνιμοι διορισμοί για 10 συνεχή χρόνια, μαζικές καταργήσεις και συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων, ιδιαίτερα το 2011, μεγάλες μειώσεις μισθών και ειδικά για τους νέους συναδέλφους, αύξηση ωραρίου, νόμοι που μειώνουν τις συντάξεις και αυξάνουν δραματικά τα όρια για συνταξιοδότηση, αφαίμαξη των ασφαλιστικών ταμείων. Η υποβάθμιση του εκπαιδευτικού έργου, που φτάνει μέχρι την απαξίωση της φυσικής παρουσίας και της προσφοράς του εκπαιδευτικού και οι αμφιβόλου εγκυρότητας αξιολογήσεις της PISA μετατρέπονται από τους υπέρμαχους της ιδιωτικοποίησης και των επιταγών του ΟΟΣΑ σε ιδεολογήματα, μεθοδεύοντας την αμφισβήτηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου.

Οι ευτελείς μισθοί, η απαίτηση της πολιτείας από τον εκπαιδευτικό να ασκεί μια σειρά από ετερόκλητα καθήκοντα που προκύπτουν από την έλλειψη γραμματειακής υποστήριξης στη συντριπτική πλειοψηφία των σχολείων, η έλλειψη ελέγχων από την Πολιτεία σχετικά με την ασφάλεια των σχολικών μονάδων, η έλλειψη στήριξης από επιστημονικό προσωπικό για τη διαχείριση περιστατικών που αφορούν την καθημερινότητα στα σχολεία, οι εξαντλητικοί ρυθμοί με τις μετακινήσεις σε πολλά σχολεία, η ανασφάλεια του αναπληρωτή -ο οποίος αν και απαραίτητος, έρχεται αντιμέτωπος στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς με την απόλυση και την ανεργία- οι δυσβάστακτες συνθήκες διαβίωσης των εκπαιδευτικών που υπηρετούν αποκλεισμένοι σε απομονωμένες περιοχές στην ηπειρωτική και τη νησιωτική Ελλάδα, εγκλωβισμένοι για πολλά χρόνια και με χαμηλό μισθό μακριά από τον τόπο κατοικίας τους, απειλώντας την οικογενειακή τους ζωή. Επίσης, ο αιφνιδιασμός με την υιοθέτηση αντιεκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων, δεν είναι παρά νέες σταγόνες σε ένα ήδη γεμάτο ποτήρι. Μπροστά μας έχουμε την αξιολόγηση που κατηγοριοποιεί εκπαιδευτικούς και σχολικές μονάδες, και το αυτόνομο σχολείο που θα λειτουργεί με όρους πολυεθνικής εταιρείας και αποκλεισμών (ταξικών, φυλετικών, σεξουαλικού προσανατολισμού κ.α.)

Ιδιαίτερα όσον αφορά στους νέους εκπαιδευτικούς, αυτοί υφίστανται στο χειρίστο βαθμό τις παραπάνω πολιτικές με αποτέλεσμα: χρόνια αδιοριστία, ελαστική και με περιορισμένα δικαιώματα εργασία, στέρηση του δικαιώματος της επιμόρφωσης. Οποιαδήποτε υπαναχώρηση στους 10.500 διορισμούς εκπαιδευτικών στη Γενική Αγωγή δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στην παρεχόμενη εκπαίδευση. Αντίθετα, είναι αδιαμφισβήτητη η ανάγκη πέραν των 15.000 διορισμών. Για το λόγο αυτό μας δημιουργεί ιδιαίτερη ανησυχία η δήλωση της Υπ. Παιδείας ότι δεν εξετάζεται το ενδεχόμενο διορισμών στην Δευτεροβάθμια.

Παρόλα αυτά, ο εκπαιδευτικός που λοιδορείται από όλους τους υποστηρικτές της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης και του νεοφιλελεύθερου μοντέλου, στήριξε και στηρίζει με αυταπάρνηση όλα τα παιδιά ανεξαρτήτως

γλώσσας, θρησκείας και καταγωγής, γίνεται ανάχωμα στο ρατσισμό και τον εκφοβισμό και στέκεται στο ύψος του, παιδαγωγός και εμπυχωτής, πραγματικός ακρογωνιαίος λίθος του δημόσιου σχολείου σε μια περίοδο σκληρής οικονομικής κρίσης, με ισχυρές τις ασκούμενες πιέσεις για ποσοτικοποίηση της μάθησης, εντατικοποίηση της εργασίας του και συρρίκνωση των εργασιακών του δικαιωμάτων.

Παράλληλα, το εκπαιδευτικό κίνημα μέσα από την αγωνιστικότητα και το δυναμισμό του, μέσα από το θάρρος του κάθε εκπαιδευτικού να αντισταθεί στην υποβάθμιση του έργου του, πατώντας γερά στην πεποίθηση ότι αποτελεί το βασικότερο πυλώνα της εκπαίδευσης, κατάφερε να ανακόψει την πορεία προς τον εκπαιδευτικό κατήφορο και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για νέες νίκες. Το εκπαιδευτικό κίνημα δείχνει το δρόμο της διεκδίκησης και της πάλης, για μια πραγματικά ισότιμη κοινωνία δίχως φτώχεια και κάθε είδος αποκλεισμούς ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, τον φανατισμό και τον ρατσισμό.

Ο δρόμος που έχει να διανύσει είναι ακόμα μακρύς και οι στόχοι μπορούν να επιτευχθούν μόνο μέσα από την μαζική συμμετοχή στο κίνημα και την ανάπτυξη αποφασιστικών αγώνων για το δημόσιο σχολείο, τα δικαιώματα εκπαιδευτικών και μαθητών.

Ο εκπαιδευτικός ως πολιτικό υποκείμενο, με πλούσια την παρακαταθήκη αγώνων και με ενεργό ρόλο στο σωματείο του, θα συνεχίσει να αγωνίζεται για την αποτροπή των νεοφιλελεύθερων και αναχρονιστικών σκοταδιστικών εκπαιδευτικών πολιτικών, υπερασπιζόμενος το κοινωνικό αγαθό της εκπαίδευσης ως δικαίωμα των όλων και των ίσων, διεκδικώντας ένα πραγματικά 12χρονο δημοκρατικό, δημιουργικό δημόσιο και δωρεάν σχολείο, με 2χρονη προσχολική αγωγή δημόσια και υποχρεωτική όπου όλοι οι εκπαιδευτικοί, όλα τα παιδιά ανεξάρτητα από την καταγωγή τους θα έχουν θέση.

Όλοι στο συλλαλητήριο στις 4 Οκτώβρη
στις 13.00 στο Υπουργείο Παιδείας
Διεκδικούμε, αγωνιζόμαστε, πάμε μπροστά!